

אלא שטיבו המיוחד של בידור כזה, בו בולטת הדרתם המכוננת של קציני הינוך פוליטרוקיים, הרוגים להקנות בדרך ה' ששועז גם מוסר השכל וערכים, שהוא עוקץ ולא פוגע, מצחיק אך לא לועג, רענן, אך לא מתסיס. נושאים אינם חייבים להיות דחוקי רחוקים ומופשטים, אך גם במידה שהם עוסקים באנשים שהם הפטרונים של המוסד או התכנית, הם נוהרים למלא את הכלל: "צחוק, צחוק, אבל..."

כמה אמיץ ונועז? תכניתו של דן אלמגור המוצגת מזה שבועות מספר ב' מועדון התיאטרון החיפאי היא מבריקה ב' זכות עצמה. הפזמונים והמערכונים, הסר' בבנים סביב דמויות היסטוריות תוך כדי השלכות למציאות אקטואלית, כתובים ב' כשרון ותוך ידע רב של תביעות הבידור של הקהל, עם שפע מסחרר של להטוטי לשון ברמה אקדמאית. עולה על כולם מער' כוון שכל הדיאלוגים שלו מבוססים אך ורק על שמות אישים ידועים והנפתח בקריאתו של אדם הנכנס למסעדה וקורא למלצר: שרת, אכילס, פליישר.

בימויו הדינאמי ושופע הרעיונות של חיים טופול והתפאורה המרהיבה והבלתי שיגרתי של יהודה בנייהודה מחפים על חובבניותה של הלהקה המבצעת המורכבת מיוצאי להקות צבאיות.

אולם אירתה הכללית של התכנית נשארת אוריה של קסרקטין. אפילו כשמופיעות בה עקיצות על אישי המשטר וחושביסטאן בולטת בהם היומרת: "ראו כמה אמיצים ונועזים אנחנו? ראו איך אנו משיגים לעצמנו להתבדח על חשבון מקיימינו!" הצל של בידור מטעם אינו מרפה מהתכנית אף לרגע

דמויות החיים חייבים להמשך

ההצגה חייבת להימשך. על כן חייב שחקן להתגבר על רגשותיו, על אסונותיו, על חוליו, כדי להמשיך למלא את תפקידו. אבל מה עם התפקיד שמחוץ לבמה? מה עם החיים? האם גם הם חייבים להימשך למרות הכל?

חיים פארדו, 40, ושחקן בעל ותק של כ-15 שנה, החליט: כן, כאשר גודע לו, לפני כשנה, שהוא חולה במחלת הסרטן, החליט שהחיים חייבים להימשך עד הסוף.

אהבה חרישה לעתיד. חיו של פארדו על הקרשים היו קשים, אולי יותר מן הרגיל. הצבר התוסס, ששירת בלחיי, ענה לפני עשר שנים לכתב שראיין אותו על אפליה עתידית: "בגלל היותי ספרדי - הייתי חייב לעבוד יותר קשה מאחרים."

הוא הופיע בתיאטרון הסאטירי המטאטא, עבר לאוהל, ואפילו יסד עם אשתו, השח' קנית טובה פארדו, תיאטרון משלהם, ה' תיאטרון הכחול. תוך כדי כך מצאו ה' שניים גם זמן לסיור ארוך בדרום-אמריקה, ממנו חזרו עמוסים בחוויות, בציורים מכסיקאיים ובמזכרות אכזריות למכביר. חיים חזר גם עם אהבה נוספת: מצלמת הקולנוע. הוא צילם את טובה משתעשעת עם נחשים מאולפים, על רקע בניינים מודרניים, בתוך צימחיה טרופית.

הוא התייחס לאהבתו החדשה ברצינות כוון, שנסע לניו-יורק, ללמוד שם את אמנות הבימוי וההסרטה. הוא חשב על העתיד, על עיני הטלביזיה המתקרבת ליש' ראל. כי כאדם צעיר, חשב על העתיד.

הוא לא פחד. יום אחד, בהיותו בודד בניו-יורק, חש בכאבים חזקים בבית ה' חזה. "כמעט התעלפתי," סיפר לאחר מכן לחבריו. אך גם כאשר חזרו ותקפוהו הכאבים, לא הלך לרופא. הוא היה גבר חסון, שמימיו לא נזקק לטיפול רפואי, לכן פשוט ניסה להתגבר על כאביו.

הוא חזר ארצה, מצוייד במצלמות וציוד קולנועי לאולפן שלם. כאשר הכינה נהג לת יריד המזרח את תחנת הטלביזיה ה' ראשונה בישראל, הציע פארדו את שירותו. כל אותו זמן, היו הכאבים חוזרים ו' תוקפים אותו. לבסוף החליט ללכת לבדי' קה. רופאו הכניסו להסתכלות בבית-ה' חוליים, הבטיח לו כי אין כל סיבה לדאוג. כעבור יומיים שמע חיים את גורי-הדין ה' נורא. "יש לך מול שאתה עוד בחיים," אמר לו הרופא, "לפי כל כללי הרפואה, היית כבר צריך למות מזמן."

החל מאבק האימים עם המוות. לא כדי לנצחו - אלא לפחות כדי לעכבו. ואז חל השינוי הגדול בחיים פארדו. האיש, שתמיד שסע הומור והנאת-חיים של בן' היס-התיכון, קיבל מישנה מרץ. הוא נעשה עליו ותוסס יותר מאשר זכרו אותו חבריו אי-טעם. הוא ידע מה מצפה לו, ולא ניסה לרמות את עצמו או את בני ביתו. הוא נהג כרגיל תיכנן את עתיד בנו, למרות שידע כי לא יזכה לראות עתיד זה. נראה היה שפשוט אינו מפתח מפני המוות. כאשר הוכנס לפני חצי-שנה לבית ה' חולים אי-נלוב ביקש שיוציאוהו משם במהרה. לחבריו סיפר בהומור על החולים ששכבו עמו, השדכן שקיצו קרב, אך לא יכול היה להפסיק להיות שדכן עד הסוף. "כשהיתה מטפלת בו איוה אחות צעירה," סיפר בהתפעלות, "היה מיד מוציא את פינקס השידוכים שלו, מחפש לה חתן מת' אים בין לקוחותיו."

הוא חזר שנית לביתו, כי רק שם יכול היה להיות נאמן לתביעה "החיים חייבים להימשך." הם נמשכו עד השבוע שעבר.

בידור

ביקור מטעם

היסטוריה בגרוש (מועדון התיאטר' רון החיפאי) היא תכנית בידור של קסרק' טין - תופעה אפיינית להווי הישראלי. בידור מעין זה, שלידתו והתפתחותו קשו' רים בלהקות הצבאיות של צהל, נושא סג' נון מיוחד אותו נוהגים החיילים להגדיר בשם: בידור חובה. במקומו הוא אינו שונה מבידור דומה שנוצר במתכונת אורחית, שכן בסופו של דבר אותם המחברים כות' בים לשני התחומים, רוב המבצעים, אם אינם חברי להקות צבאיות, הם יוצאי להקות כאלה.

בנות ה"היסטוריה בגרוש" צחוק, צחוק, אבל...

ומשום כך כל מה שיש בה היא שעה ומחצה של בילוי נעים וממושפע שאינו מותיר אפילו משקע סאטירי זעיר.

השראה מתמונות

לחיסה יש כבר תיאטרון, שיכון-סופרים, תיזמורת-נוער, מועדון-לילה. עכשיו יהיה לה גם קונצרט. בסוף החודש תימסר חגי' גית לאבא חושי יצירה תיזמורתית העתידה לפרסם את חיפה בעולם יותר מתל-אביב או ירושלים - קונצרטו חיפה. אבל אם אבא חושי סבור שזו מוסיקה פועלית, הוא טועה. זוהי יצירה בעלת גוון הירואי - מאין המשך לשיר אכסודוס. כשנשאל מחבר הקונצרטו, יוחנן זראי, מדוע הדביק לו את השם "חיפה", השיב: "למה? מפני שכשכתבתי את המוסיקה חשבתי על חיפה. באותה מידה יכולתי לחשוב גם על אייכמן." לקונצרטו יש גם מילים. חיבר אותן הפיזיולוגי הצרפתי אדי (היום הארון ביותר) מארנה. הוא לא היה מצולם בחיפה, אך התרשם נורא. הוא ראה תמונות:

ILFOCHROME 32 **ILFOCHROME 25**
עבור שקופיות צבעוניות colour reversal film
8 mm. CINE

סרט צבעוני להסרטה במצלמות של 8 מ"מ, המעניק לך הנאה מיוחדת הודות לדייק צבעיו המ' צולים ומידת רגישותו הגבוהה. סרט זה מעניק לך שקופיות בהירות ביותר וצבעים טבעיים. המחיר כולל פתוח והחזרתן בדואר אויר.

להשיג בכל בתי מסחר לצלום • סוכנים: **א. ברנר**
חל'אביב, שדרות רוטשילד 15, טלפון 65421

הופיע
דב מנר
עולמי

ספר מרתק
טוב יותר
מ"זעקת הקרב"
ניו-יורק טיימס

עלב הברזל
ילי היינר'ד

ספר כיס נוסף
שהופיע החודש
תעלומת
בית הרפאים
לסלי צ'רטרס
מחבר סדרת בלשי "המלאך"
"THE SAINT"

ספר כיס ענק 400 עמ'!

הוצאה ספייח
לאור

המנוי

קיבלת חשבונך לחידוש המנוי, נא פרע אותו בהקדם. עקב הביקוש לעיתון, לא נוכל לאפשר כל משלוח ללא תשלום.